

Туга

Володимир Ліпкан

Туга — це *почуття глибокого страждання*.

У жодній мові слово це не має спонукання:

До дій чи бездіяльності, до відчуттів,

Така лексема — суто як номінатив.

Страждання за природою екзистенційне,

То не причина і рушій у провінційних.

Воно глибинне, недоречно хворобливе,

І незрівнянне почуття, хоч і мінливе.

Туга *охоче в глибини душі ринає,*

Неясність, біль все більше поглинає.

І пристрасна жага до того, що немає

Туга як самосуть: то доля так спіткає.

Туга *як хворобливе томлення, чекання,*

Себе самого в барви тіні розмивання.

Болото, морок пристрастей людських,

Хай в справах спочиває у мирських.

Туга *як смутне неочуйне хвилювання.*

І невідомо, що це за Творця завдання.

Коли ти сам допитливо себе питаєш,

Здебільшого без відповіді решту залишаєш.

Туга *межує зі стражданням розумовим,*

Почасти може здатися, що ґоноровим.

За силою стремління поступово угасає,

А що робити... відповідь ніхто не знає...

Туга *споріднена із ностальгією,*

Простецька забаганка з елементом: мрією,

Назад в зворотній емоційний бік вертатися,

Відчути молодість: тугою в хронотопі скористатися.

Туга й нудьга — за змістом і по суті різні.

Щоб зрозуміти це, потрібно бачити наскрізна:

Туга — глибинна за умовами й причинами,
Нудьга — то спадок бевзів із дурнилами.

07.02.2025